

Orlogsværftet, Fællesudvalget,
 Postarbejdernes Klub I, Frederiksberg
 postkontor,
 Radiotelegrafistforeningen af 1917,
 Røde Kors Hjemmet »Hjortespring«, per-
 sonalegrupperne på,
 Schou & Co., Fællesklubben ved,
 Statsgymnasiet Schneekloth's Skole, lærer-
 ne ved,
 Sømændenes Forbund i Danmark og
 Teknisk Landsforbund.

Ad 1. Forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v.

Under et samråd har arbejdsministeren tilkendegivet, at hvor der i gældende overenskomster gælder særordninger med hensyn til betalt frihed, som overstiger 4 ugers ferie pr. år, må det afgøres ad fagretlig vej, hvorvidt den ekstra frihed har karakter af ferie i ferielovens forstand, i hvilket tilfælde der ikke som følge af ferieforlængelsen i ferieloven vil blive tale om, at denne forlængelse får virkning på den pågældende overenskomsts område, eller om der er tale om frihed af anden karakter, som f. eks. afspadsering, i hvilket tilfælde der kunne blive tale om, at en sådan ekstra frihed bevares også efter ferieforlængelsen til 5 uger.

På samme måde må det afgøres ad fagretlig vej, hvilken betydning der må tillægges forudsætninger, som har været lagt til grund ved indgåelsen af de nu forlængede overenskomster, idet det er de gældende overenskomster i deres helhed, der foreslås forlængt.

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets og venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men har stillet ændringsforslagene nr. 5 og 6.

Mindretallet udtaler, at regeringslovforslaget går ud på dels at forhøje erhvervenes omkostninger, dels at forøge de offentlige udgifter.

Begge dele bidrager til yderligere at forværre landets problemer.

Metoden til at opnå holdbar lønfremgang er skatteenedsættelser gennem forhøjelser af det skattefri bundfradrag. Da SV-regeringen ikke så meget som har villet forhandle om at anvende det skattepolitiske instrument til at løse eller bidrage til at løse arbejdsmarkedets problemer, har det ikke været mindretallet muligt at bygge bro til en sagligt acceptabel løsning.

Lovforslaget drejer sig om hundredtusindvis af familiers økonomiske hovedgrundlag og arbejdssituation i de kommende to år. Lovforslaget er desuagtet elendigt forberedt fra regeringens side. Det udmønter blot nogle principper, som regeringens hovedministre blev enige om mandag aften den 19. marts 1979 på grundlag af et forhandlingsmøde, som alene var baseret på nogle få typetilfælde.

Forhandlingen i statsministeriet i dagene op til og med 19. marts 1979 var – naturligt nok – præget af uvidenhed om mangfoldige vigtige spørgsmål, såvel hvad angår lønspørgsmål som andre arbejdsvilkår.

Der var derfor betydeligt behov for, at folketingsudvalget fik lejlighed til at gå ind i de umådeligt mange detailproblemer, som trænger sig på.

Denne gang er de særligt mangfoldige og komplicerede, fordi overenskomstaflutninger faktisk ikke har fundet sted i de sidste seks år.

Samfunds- og arbejdsforhold, teknologi og meget andet har ændret sig stærkt i denne periode.

Mange arbejdsvilkår er derfor nu utidssvarende. I realiteten har der ikke været mulighed for at få dem ændret gennem den summariske standretsprocedure, som folketetinget anvendte ved de forcerede nattemanøvrer i marts 1975 og i april 1977.

Det svier derfor nu til folketetinget, at det i sin tid forkastede fremskridtsforslag til folketingsbeslutning (senest fremsat den 15. november 1977), hvorefter man allerede i februar 1978 skulle begynde at forberede de nye overenskomstvilkår på basis af et seksdøgnsarbejds møde mellem repræsentanter fra folketingets partier og arbejdsmarkedets parter m. fl.

Forhåbentlig vil de triste erfaringer, som har afspejlet sig i de mange deputationers manglende muligheder for at trænge igennem med saglige indvendinger, føre med sig, at et